

Der er et par forslag om, at der skal afsættes midler til atomkraftværkerne i Østeuropa, og i Dansk Folkeparti mener vi ikke, at problemet er, at der ikke er afsat midler til at genoprette og udbedre de atomkraftværker, som jo for en meget stor dels vedkommende er usikre værker i Østeuropa. Vi mener, at der er afsat midler i unionsregi til at udbedre de her ting; problemet er såmænd ikke, at der ikke er midler i EU-regi til at afhjælpe det her problem. Det, der er sagen, er, at man ikke kan få brugt midlerne på en hensigtsmæssig måde, og derfor er midlerne ikke brugt. Derfor støtter vi ikke, at man afsætter flere midler til det formål.

Vi har også svært ved at se, at det er en god idé at tage eksempelvis ATP-fonden og inddrage den til afdrag på statsgælden. Vi mener i højere grad, at man burde gå den anden vej og give folk en større frihed til at flytte de midler, der er i ATP-fonden, andre steder hen. Det skal man selvfølgelig gøre successivt; det kan man ikke gøre på én gang. Der har vi nogle betænkeligheder; det er jo et meget stort element i Fremskridtspartiets forslag til afdrag på statsgælden, som vi er skeptiske over for.

Med hensyn til de ændringsforslag, der er stillet af SF og Enhedslisten, har vi det lidt på den modsatte facon i forhold til ændringsforslagene fra Venstre og Fremskridtspartiet; dér stemmer vi imod størstedelen. Jeg skal dog sige, at vi med hensyn til de ændringsforslag, som SF har stillet, har sympati for forslaget om, at man skal spare på betalingen for overarbejde.

Samtidig foreslår SF også, at man stiller anlægsprogrammet på Det Kgl. Teater i bero. Det er også et forslag, som vi vil stemme for.

Så foreslår SF besparelser på motorvejsbyggeriet. Også dette forslag vil vi give vores stemme.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Det har været en gennemgående betragtning hos mange af ordførerne i dag, at der ikke var nogen grund til at tage den store politiske debat to dage i træk. Det er jeg enig i. Derfor har jeg egentlig ikke mange bemærkninger at gøre nu til den debat, vi har haft om ændringsforslagene.

Jeg er selvfølgelig enig med hr. Duetoft og andre, der har været inde på, at der kan komme en udmærket finanslov ud af det her. Der har været forskellige betragtninger i debattens løb om, at vi i særlig grad skulle camouflere underskud ved engangsindtægter og likviditetsforskydninger.

Der var endda nogle, der påstod, at sådanne ting var nye fænomener i finansloven – nej, ikke hr. Jes Lunde, det påstod han ikke, men andre var inde på det synspunkt.

Det sidste er i hvert fald forkert, og det er det første for så vidt også, og hvis man interesserer sig meget for teknik og DAU-underskuddet, så vil man jo i den nys udkomne Budgetoversigt 4 kunne få en teknisk mere detaljeret og mere grundig gennemgang, end man har fået tidligere.

Der vil altid være et stort element af tilfældige forskydninger af likviditet fra det ene år til det andet, også uanset om vi i forbindelse med slutopgøret om finansloven træffer beslutninger, der bevirker særlige forskydninger, eller vi ikke gør det.

I det hele taget – og det skal så være den eneste principielle bemærkning, jeg vil gøre i dagens debat – tror jeg, man ville gøre debatten om de offentlige finanser en kæmpe stor tjeneste ved at gå over til konsekvent at bruge som sin målestok for sundheden i de offentlige finanser opgørelsen af de samlede offentlige finanser: staten, kommunerne, de offentlige fonde.

Hvorfor det? Jo, fordi det er det mål, der er renset mest for tilfældige periodeforskydninger og er mindst påvirket, når man skal bruge det i en international sammenligning af de, jeg havde nær sagt tilfældige nationale institutionelle forskelle i, hvem der løser opgaven: staten, kommunerne eller fondene.

Og det, som man skal hæfte sig ved, når man taler om underskuddet og udviklingen i underskuddet, er, at det samlede regnskab er pænt: Underskuddet falder fra et par og tredive milliarder i 1994 til lidt over det halve, 17 mia. kr., i 1995 og med udsigt til godt og vel en yderligere halvering, ned til 8 mia. kr. i det år, vi nu skal til at vedtage en finanslov for, 1996.

Og det vil sige, at det mål, vi har haft: at Danmark skal være det første bare nogenlunde store land i EU, der når balance i de offentlige finanser, og at vi skal nå det i 1997, er et mål, der klart er inden for rækkevidde med den økonomiske udvikling, vi kan se foran os, og den økonomiske politik, vi vil føre, og som kommer til udtryk og finder sit flertal i den finanslovaftale, der nu er lavet for 1996.

Jeg skal så – måske bare for præcisionens skyld – gøre en enkelt bemærkning om aftalebindinger, formaliteter og realiteter: I den finanslovaftale, der er lavet mellem regeringen og Det Konservative Folkeparti, er der de sam-